PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES - kun for medlemmer

Nr. 213, onsdag 25. mars 1998

Redaksjonelt

Så er da tiden igjen inne til å konjurere i hop en redaksjonelt-spalte i Phobos, dette magiske øyeblikk, da hele redaksjonen samles foran skrivemaskinen, og trekker frem de gamle, sakrale relikvier: Fargebånd, rette-tape, saks og limstift, og igjen gir seg hen til de gamle, glemte ritualer. Så gjelder det da, ad mer eller mindre magisk vei, å fremtrylle den helt spesielle Phobos-stemningen; ikke så greit her vi sitter, hvor det hverken finnes måkeskrik, danskebåtsirener eller trailerdrønn til å akkompagnere tanke(?)virksomheten vår. Men man kan jo ikke bestandig basere seg på å ha redaksjonslokalene på en utstikker i Bjørvika, heller -- før vi vet ordet av det, så har de sikkert bygget opera der...

Men altså, ved hjelp av en solid dose trolldomsenergi, blir det jo på sett og vis en redaksjonelt til nr. 213 også, alle eventuelle uheldige konnotasjoner ved dette tallet til tross.

♠±°•

Outlands flytter til Østbanehallen fra 1. april!

(Dette er ingen spøk...)

Disse kommersialistene, som tydeligvis har "den enes død..." som valgspråk, nøyer seg altså ikke med å stille seg opp utenfor Dreamlands med løpesedler, bare timer etter at denne gikk konkurs. Nå har de funnet en nedlagt modelljernbane-forretning, og flytter like gjerne inn i lokalene etter denne.

Men vi skal vel ikke ta det så tungt. Med den lokale konkursbølgen som Østbanehallen har opplevd, så varer det vel ikke lenge før vi blir nødt til å skrive en tåredryppende historie om nok en spillkommersialist som har måttet bukke under for de harde tidene. Sukk...

EX CATHEDRA

Spalten til *Johannes H. Berg* (formann Ares/Bjølsen, administrator for Arcon)

Det gjenstår en god del arbeid, men ARCON er faktisk kommet temmelig langt med å få ut hovedbrosjyren sin, allerede før påske. Klarer vi det, vil dette bli den første ARCON på aldri så lenge der påmeldingsinformasjonen faktisk når ut til de som kan tenkes å melde seg på så mye som et par-tre måneder i forveien. Og med seks-åtte uker til å melde seg på, i stedet for tolv-femten dager, kan det jo hende at deltagertallet tar seg litt opp igjen fra fjorårets "lavmål" på 800…

Ellers er det jo sikkert nok av arbeid igjen før denne utsendelsen; vi regner med at det blir litt av hvert å gjøre for alle som kan tenke seg å delta med noen form for frivillig innsats. For å oppmuntre gophere og andre litt, har vi denne gang tenkt å ha et ekstra gopherparty førstkommende søndag, hjemme hos undertegnede. Vi spanderer pizza + drikke; ved siden av ARCON-prat, blir det muligheter for diverse spilling, video etc. Dette blir kombinert med et av de uregelmessig forekommende *Spillforum*ene som jeg hadde et halvt dusin av i fjor, så hvis noen av dere som leser dette kjenner dere kvalifisert, på den ene eller den andre, er dere hjertelig velkommen søndag. Ta evt. kontakt med meg, så jeg har en sjanse til å registrere antallet på forhånd.

Det er jo ikke bare snakk om frivillig innsats for ARCON, men også en del ting som kan gjøres for spillhobbyen generelt. Bl.a. er det nå oppstått et problem med norsk rollespillhobbys flaggskip: tidsskriftet IMAGONEM. Redaktør Matthijs Holter har besluttet seg for å trappe ned. Dermed trengs det en eller flere engasjerte tidsskriftredaktører (eller –redaksjonsmedlemmer, i det minste) for å videreføre dette utmerkede bladet, som har holdt en meget jevn og god utgivelsestakt, og en høy kvalitet gjennom tre år. IMAGONEM har også det siste drøye året vært offisielt organ for NSSF, og uten et slikt blad, blir tilbudet dette forbundet kan gi til spillklubbene litt vel begrenset. Men kanskje det finnes et eller flere engasjerte Ares-medlemmer som kan tenke seg å stille opp? Ta i så fall gjerne kontakt med undertegnede.

Det er ikke så å forstå at vi skal klage på aktivitetsnivået i foreningen vår — nå har vi jo nettopp klart å få i gang en *War in Europe*-kampanje som forhåpentligvis vil bidra til å gjøre det riktig livlig på Bjølsen onsdagskveldene fremover — men det er unektelig litt skrinnere på rollespillsiden enn det kunne vært. Kom det i gang flere kampanjer her, ville vi kanskje få flere faste deltagere også. Derfor setter vi stor pris på eventuelle faste rollespill-initiativ; dessuten har vi nylig sendt ut et kontaktskriv/innbetalingskort til medlemmer fra 1996-97, i håp om at flere kan tenkes å betale kontingent om de får høre at det faktisk er liv i oss…

Det som hadde vært svært trivelig, var om det lot seg gjøre å få fremmøtet på Bjølsen opp i en 20 stykker pr. gang, slik det som regel var tidligere. Da virker Felleshuset langt mer fylt av liv og aktivitet enn når det bare er et drøyt dusin der. Se om det er noen du kjenner som kan være interessert i å spille hos oss; alle mulige slags –krigsspillere burde i hvert fall føle at vi nå har lagt forholdene godt til rette for dem!

Johannes H. Berg

Malenkaja

Jenta fra Taigaen.

Falkefenger - del 3

Av Herman Ellingsen

Et skybrudd hadde åpnet alle himmelens sluser neste morgen, men Malenkaja ville ikke la seg stoppe av det.

– Kan du ikke vente til det slutter å regne, Malenkaja? Protesterer Krasny intenst. Vi kommer til å bli gjennomvåte!

– Og så? Spør Malenkaja nonchalant, mens hun åpnet ytterdøren. Gjør det noe?

– Ja! Svarer Krasny påståelig. Jeg har ikke lyst til å bli våt.

– Kutt ut det tullet, svarer Malenkaja lett. Litt vann skader da ingen…

Til slutt gir Krasny opp, og hun lar seg trekke med ut i regnet.

– Ta nå et stykke tørket bjørnekjøtt, foreslår Malenkaja stille, og se om du klarer å lokke til deg Vlad.

– Javel, svarer Krasny nølende, og strekker frem et kjøttstykke.

Vlad ser fornærmet på kjøttstykket, og klemmer seg inn mot Malenkajas hals igjen.

– Dette nytter ikke, protesterer Krasny øyeblikkelig. Den dumme fuglen er jo ikke sulten.

– Joda, protesterer Malenkaja, riktignok litt oppgitt i stemmen. Men du må være tålmodig, la ham venne seg til deg. Hva om vi gikk inn igjen nå?

– Nei, protesterer Krasny spydig. Nå er jeg jo allerede våt, så nå kan jeg vel like gjerne bli ute resten av dagen. Men hun mener det ikke alvorlig.

Etter at jentene har fått tørket seg litt, prøver Malenkaja forsiktig å overtale Vlad til å la Krasny få klappe fuglen. Til å begynne med er Vlad svært skeptisk til jentungen, men etter hvert oppdager Vlad at Krasny faktisk ikke vil ham noe vondt, og til slutt er fuglen faktisk villig til å sitte litt på handen hennes.

– Jeg har aldri vært borte i en fugl som var så feig, påpeker Krasny. Hvordan skal den klare seg alene i naturen, når den knapt våger å strekke ut vingene?

«KONGER OG KRIGER»

av Jan Erik Storebø

(Dette er en slags videreføring av Storebøs føljetong «Ferden mot Sess» som vi kjørte i PHOBOS 206-209. Skulle man ønske å lese den først, men mangle de numrene, så er PHOBOS-redaksjonen alltid villig til å skaffe back-issues...)

Del II: de store avgjørelser

Lite visste soldatene hva Sama tenkte på. Og de ville være mektig forbløffet hvis de visste det. Sama lurte på om det var på tide å legge hans skjulte kort på bordet. Det var uansett snart på tide. Det sitret i kroppen hans når han tenkte på det. Han hadde levd i denne tilværelsen lenge nok. Det var på tide å blande seg inn i det store spillet. Fiil la merke til at Sama tenkte intenst på noe men han hadde ingen anelse om hva det var. Sama inspekterte troppene sine. Den største stående hær i Storland. tiden var snart inne. Mengder av soldater som hadde lovet han evig troskap. Et par beleiringer til og et par små slag til så burde de være i Giddem tenkte han optimistisk. Sama kunne være forsiktig, men han var utålmodig når det gjaldt hans skjulte kort for han hadde hatt det og skjult det i lang tid. Akkurat nå beleiret de en landsby. Sama følte seg ikke tålmodig denne dagen så han ga ordre om å brenne den. Offiserene protesterte og sa at de måtte fare bedre frem, dessuten ville landet kanskje bli deres. På det siste punktet måtte Sama innrømme at de hadde rett. Han ga derfor ordre om at de skulle rive ned treveggene. Man bandt hester til treveggene rundt landsbyen, brukte økser og rev dem ned. Dukket noen opp bak veggene møtte de et skur av piler. Det varte ikke lenge før landsbyen måtte kapitulere. Så dro hæren videre. Der hæren møtte trevegger rev de dem ned. Sama ble forbløffet over hvor få styrker de møtte.
-"De har sikkert styrkene rundt hovedstaden for å holde en linje der" sa en offiser. Sama mente at slik krigføring var feig. Ingen offiser kommenterte det. Sama hadde ikke vært i godt humør i dag.

Det var på denne kvelden at en snikmorder beveget seg mot Ebnesers rom. Vaktene hadde han effektivt satt ut av spill. Han famlet nå med låsene. Til hans store overraskelse merket han at låsene nektet å åpne seg. Han var ekspert på låser men disse fikk han ikke opp. Så hørte han en stemme : -"er det meg du ser etter". Snikmorderen snudde seg. Det var Ebneser. Snikmorderen grep en kniv og skulle til å støte den i Ebneser. Da fikk han sitt livs sjokk.

Ingen i Rådet ante hva som skulle skje. Som vanlig satt de der for å høre hva som en ville i dag. De ble sjokkerte da Ebneser dukket opp. Ebneser bare smilte. Rådet satt nå mer urolig på stolen men de beholdt masken. Ebneser reiste seg og sa :
-"Før han inn".
Rådet var fremdeles rolige. Snikmorderen hadde også vært en motstander av Ebneser og ville ikke snakke om man så torturerte seg. Snikmorderen kom inn. Ebneser talte igjen :
-"Mine herrer, jeg har fått foruroligende nyheter. Ja, jeg har selv personlig opplevd denne nyheten. Dere skjønner det har vært et komplott. Dette er en snikmorder som prøvde å myrde meg. Vet du hvem de skyldige er. Si det og jeg sparer ditt liv".
-"Ja" sa snikmorderen. –"Det er samtlige i Rådet utenom deg". Rådet ble fullstendig sjokkerte. For det første ville da vel aldri denne patrioten snakke, for det andre visste ikke denne at alle var med. Bare en av dem hadde tatt kontakt. Jo, alle var med, men dette kunne umulig snikmorderen vite. Det var jo rett og slett gjetning. Ebneser talte disse avgjørende ord :
-"Mine herrer, deres skamløshet er utrolig. Jeg og keiseren har diskutert saken grundig og har kommet til at det eneste rette er å oppløse Rådet siden det undergraver keiserens autoritet. Av barmhjertighet fant vi det riktigere å oppløse dere enn å ta deres liv. Folket får vite det i denne stund". Rådet sto sjokkerte. Ved å prøve å myrde Ebneser hadde de gitt han et kort han hadde benyttet til det fulle. Hadde han fått dem henrettet ville folk likevel insistert på et råd. Men ved å si at han "fratok dem

stillingen i stedet for livet" ville avskaffelsen av Rådet bli sett på som en barmhjertig og rettferdig handling! Ebneser var nå altså direkte enehersker. Og de satt igjen som synderene. Deres velbrukte kort folkemeningen var nå vendt og brukt mot dem. Offisielt hadde de bare mistet stillingene men uoffisielt hadde de også mistet all makt siden folket ville ha liten sympati for dem. De gråt da de gikk. Ikke direkte fordi de hadde mistet stillingene men fordi Ebneser og hans marionett satt alene på maktens tinde. de Var nå frarøvet all makt og var ikke verdige å myrdes en gang. De gråt ikke for seg selv. De gråt for keiserriket.

Sama hadde beleiret nok en landsby og begynte å nærme seg Giddem. Men nå ble det stadig vanskeligere. Befolkningen kjempet nå "med storfolks styrke" som det heter. Likevel nådde Sama uten problemer linjen utenfor Giddem – uten at han da visste at det var noen linje. Han merket seg at det stadig dukket opp festninger. Sama lærte nå en annen type krigføring å kjenne. Utenom festningene måtte de også kjempe mot små grupper bueskyttere som beskjøt dem i skogene. Sama hadde møtt små grupper før men disse hadde for det meste vært folk som hadde blitt splittet fra større grupper, røversoldater og lignende, og for disse hadde store styrker kommet plutselig på dem. Men for disse små geriljatroppene var det forbløffende hvis de ikke støtte på fiendtlige hærstyrker. De oppsøkte dem. Deres oppgave var å senke krigsmoralen og skape usikkerhet. Dette lykkes de også med. Men ikke nok. Soldatene, som innbilte seg at de kunne se Giddem rundt hjørnet, lot seg ikke affisere stort av et par falne soldater selv om det var "skummelt". I Giddem gjorde de alt for å skape en ny hær. Resultatet ble en hær bestående av tidligere vrakede, tidligere for unge og tidligere for gamle. Men likevel var hæren liten i antall. Men ettersom den nordjordiske hæren kom nærmere måtte østjordamennene rett og slett sette sin lit til hæren. Soldatene gjennomgikk en intens kamptrening. De ble nå i større grad trent i mobilitet. Tidligere offiserer ble degradert og militære med nye innspill og som var åpne for innovasjon ble forfremmet. Tidene forandret seg. Østjordamennene innrømmet nå at de var ansvarlige for eget nederlag. Giddem ble barrikadert og ble lagret opp med diverse forsyninger. Likevel var det med stor gru man hørte at Sama stadig kom nærmere. Til slutt var Sama ved den innerste forsvarslinjen. Så kom en historie som østjordamennene senere aldri ble lei av å fortelle. En historie om svik.

Selve ordet "svik" kommer fra denne historien. Sviik var en bymester i en av byene som dannet den indre forsvarslinjen. Byen hans dannet det viktigste punktet i hele forsvarslinjen. Derfor var også en god del av de nye soldatene under hans kommando. Sviik var en mann som hadde mistet all tro på krigen. Han så situasjonen som håpløs. All strid fra østjordariket var bare en utsettelse av det uunngåelige. Med stor gru hørte han at Sama nærmet seg. Det finnes to oppfatninger om han. Den mest utbredde er at hans forræderi kom av at han ville sikre seg at han ville beholde jobben under keiserdømmet. Var en keiser hans overhodet slapp han å bli valgt. Sikret han seg keiserens tillit kunne han bli bymester hele sitt liv. En annen oppfatning er at han ønsket å spare sitt land og først og fremst sin by videre blodutgytelser. Hvorom allting er var det slik at Sviik en dag forlot byen for å oppsøke Sama. I et møte skal de ha blitt enige om at hvis Sviik åpnet byporten skulle Sama spare byen for plyndring og blodutgytelser. En natt som Sviik inspiserte bymurene som var hans plikt, åpnet han byporten. Det var ikke satt mange til å bevokte byportene for de var solide. De som var satt til å bevokte byportene hadde blitt bedøvet av mystiske planter. Sviik åpnet portene og inn kom Sama og hans hær. Sjokkerte våknet folk i byen opp. Da hadde Sama allerede sikret seg våpenlageret som kun var bevoktet av to vakter. Med få våpen tilgjengelige og en hær inne i selve byen måtte borgerene innrømme at slaget var tapt. De visste ikke øyeblikkelig at Sviik var forræderen men de visste at noen måtte det være. Og ettersom bymesteren ikke ble myrdet – som var vanlig skikk på denne tiden – skjønte folk etter hvert hvem forræderen var. Sviik hadde grunn til å frykte for sitt liv. Han måtte straks skaffe seg en egen livgarde. Dermed var også enhver usikkerhet eliminert – for livgarden besto selvfølgelig av nordjordamenn. Nå hadde Sama klar bane til Giddem. Men la meg først fortelle hva som skjedde med Sviik. Som naturlig var måtte hæren innføre nye lover og regler i byen. Overalt hvor Sviik gikk så folk på han med avsky. Sviik opplevde at hæren fikk bymesterens oppgaver. Personlig var han bare en nikkedukke. Han opplevde også at byen hans tross alt ble utplyndret. Med mange sultne soldater hadde offiserene intet annet valg. Rasjonering ble innført. En gang Sviik var ute og red var han plutselig ute av syne for livgarden sin (disse besto tross alt av helt vanlige soldater uten livvakterfaring). Etter å ha lett en stund fant soldatene Sviik. Sviik var da på bunnen av en kløft og var

så død man kan bli. Det er ukjent om dette var et uhell eller var resultat av beregning fra Sviiks side. Slik endte Sviiks liv.

Sama hadde nå, som sagt, klar bane til Giddem. Først sikret han seg byen han hadde inntatt og brukte den som operasjonsbase. Nye forsyninger ble lagret der. Men så snart han kunne red han mot Giddem. I Giddem kom nyheten som et sjokk. Forsamlingen sto nå fullstendig lammet.nyheten betød at de kunne vente å se fienden neste dag! I situasjonen var de ikke annet enn å kaste ballen over til de militære. Pliktfyldigst satte Benn seg i spissen for hæren. Han fikk offisielt tittelen general – men dette var bare symbolsk. Benn var for klok til ikke å anerkjenne offiserenes overlegne dyktighet. Meningen var bare at han skulle høyne moralen blant soldatene. Dessuten ville han uansett dø hvis nordjordahæren inntok Giddem. Hans ansikt var for kjent til å bli glemt. Men det gjaldt ikke for andre i Forsamlingen. Det ligger sannhet i at det brant lystig i en del papirer i Forsamlingens arkiv. Alle steder hvor navn ble nevnt ble papirene brent. Man brente til og med Forsamlingsmedlemmenes stoler for å få nordjordamennene til å tro at det var færre medlemmer i Forsamlingen enn det egentlig var. Også andre papirer ble brent, for eksempel papirer over borgerenes rikdom. Man kunne se folk grave ned de rikdommer de hadde. Men de mest arbeidssomme var likevel de ledende offiserene. Man valgte ut en liten skog et par hundre meter utenfor byen som slagsted. Og i grålysningen la hæren ut på ferd mot den endelige avgjørelsen. Det tok ikke store stunden før de fikk se Samas hær. Da Sama fikk se denne hæren full av middelaldrende og ungdommer lo han først. Men så ble han alvorlig og sa at han beundret østjordamennenes vilje til å slåss. Da fikk se Benn i spissen for hæren gjorde han noe eiendommelig : han red bort og hilste. Alene red han mot en stor fiendehær for å hilse på sin politiske krigsfiende. Forbløffet så østjordahæren den fiendtlige hærføreren ri mot dem. Ben red så for å møte Sama.
-"Og her gjemmer dere dere i skogen" sa Sama spøkefullt.
-"Vi gjemmer oss ikke. Vi er her for å slåss mot deg" sa Benn.
-"Hvorfor skulle jeg det? Jeg kan bare ri videre rett inne i Giddem".
-"Nei, du er altfor forsiktig til å la en fiendehær sto uberørt bak linjene dine".
-"Du kjenner meg visst godt. Si meg, tror du virkelig at du har en sjanse?".
-"Spiller ingen rolle. Kjemper man ikke for det man tror på så har man aldri en sjanse".
-"Så du kapitulerer ikke?".
-"Er ikke opp til meg. Jeg er et resultat av folkeviljen og folkeviljen sier : kjemp! Og da kjemper jeg".
-"Dere og folkeviljen deres. Hva er galt med en keiser?".
-"Ingenting. Dersom han er valgt av vårt folk".
-"Det er visst ikke mer å si".
-"Det var aldri noe å si".
Og dermed skiltes motstanderene. De gikk tilbake til hver sin hær.
-"De morer seg visst i skogen. Brenn den opp" sa Sama til offiserene. Et regn av brannpiler traff skogen og snart brant det lystig.
-"Ønsker man å velge slagsted bør man ikke velge en antennelig en" sa Sama lystig. Nå måtte østjordahæren forlate skogen.
-"Ta dem mens de har kvelende røyk og varme flammer i ryggen. Ta dem nå!" sa Sama. Dermed gjøv nordjordahæren løs på fortumblede, korttidstrente styrker. Fiendehæren var splittet siden de enkelte soldatene hadde valgt å forlate skogen på forskjellige sider. Rekker med infanteri sto klare for å ta seg av dem og kavaleri tok seg av dem som brøt gjennom. Kaoset var fullstendig. De enkelte offiserene begynte å overgi seg – annet var ikke å gjøre. Til slutt var det hele over. Østjordahæren hadde slengt fra seg alle våpnene. Hosting kunne høres fra soldatene. Sama inspiserte seieren. Han var veldig fornøyd.
-"Finn president Benn og før han til meg" sa Sama. Leting foregikk uten resultater. Mange av soldatene hadde blitt sorte av sot og det hadde president Benn også.
-"Drep noen soldater til han melder seg" sa Sama. Før en soldat hadde dødd meldte president Benn seg. Sama beordret han henrettet. Fryktløs så president Benn en galge gjort klar.
-"En slutt er også en begynnelse" sa han trøstende til seg selv.
-"Ja. Og dette er begynnelsen til et mektig keiserrike" sa Sama. Benn ofret han ikke et blikk. Han så bare trist på galgen. Benn siterte en gammel dikter :

-"Husk ei mine feil og lyter
Selv om de nok var mange
Når jeg min kontakt med denne verden bryter
Husk meg med hedrende sange

Husk alt godt jeg gjort fikk
Om det så var lite
Ofr meg bare gode blikk
Husk meg ved en hedrende rite"

På dette punkt ble han dyttet nærmere galgen. Triste og skamfulle over å ha tapt måtte soldatene se løkken strammes. Alle gispet da hesten under Benn red videre – mens Benn ble igjen. Så marsjerte Sama mot Giddem. Selv borgerene som aldri hadde trodd på den nye hæren ble forskrekket. Ingen kunne tro at det hele var over. Krigen var blitt tapt på grunn av dårlige strategiske avgjørelser. Men man må huske på at østjordamennene ikke var vant til krig og at krigføring opplevde stor innovasjon under denne krigen. Sama tok nå sitt livs viktigste avgjørelse. Det burde gjøres nå som han hadde en så stor styrke under seg i hjertet av fiendeland. Han gikk til Giddems berømte talerstol og talte dette :
-"Dere kjenner meg som deres militære overhodet. Lenge har vi spist sammen, sovet sammen og kjempet sammen. mange prøvelser har vi måttet tåle. Enda sterkere har vi kommet ut av dem. Jeg føler dere er rede for å vite sannheten nå. Dere har spurt : hvor kommer han fra? Hva vil han? For å svare dere viser jeg dere denne". Sama viste så en medaljong. En medaljong som er spesiell : den gis bare til nordjordarikets tronarving.

Melin hadde lenge vært på farten. Han hadde gjort sitt for at ikke andre riker skulle blande seg inn i konflikten mellom nordjordariket og østjordariket. I det aristokratisk styrte Vestjordariket hadde han med glimrende diplomatisk dyktighet splittet de forskjellige adelsmennene. Han hadde innbilt skaglene og sørjordamennene at de var i konflikt med den følge at de nå virkelig var i konflikt. Det ville ikke ta lang tid før de forsto at de ikke hadde noe å være i konflikt om, men det ville ta tilstrekkelig tid. Så hørte han at østjordariket hadde overgitt seg. Det betød at fasiriket var utsatt. Fikk dette nye riket tid til å ta seg opp igjen kunne fasiene være dødsdømte. Han kunne forsøke å inngå allianse, men en slik kunne jo oppløses. Fasiene var heller ikke så populære hos jordamenn. Han måtte slå til før andre gjorde det. Så fikk han flere nyheter. Sama hadde erklært at han var tronarving. Det betød at nordjordariket kunne komme til å få en veldig populær keiser. Men hva med Ebneser? Hvordan ville han ta det?

Sama fortalte alle hvordan han hadde kommet bort for lenge siden og hvordan han senere hadde blitt tatt hånd om av en vestjordisk adelsmann. Det varte ikke lenge før Ebneser fikk høre nyheten. Hen ble opprørt. Han kunne ikke nekte Sama retten til tronen. I alle fall ikke når hen hadde en mektig hær bak seg. Et snikmord ville i altfor stor grad peke mot han. Det gjaldt å ha tålmodighet. Foreløpig var jo Sassa 12 keiser. Og hvis Sama overtok kunne han jo gjøre mot Sama det han hadde gjort mot Sassa. Dessuten ville det sikkert komme en anledning til å myrde Sama uten at det pekte mot han. Kanskje var det hele for det beste. Å kontrollere en yngre, mer populær keiser ville gi han enda større makt. Ebneser smilte. Mens Ebneser smilte begynte en stor fasihær ved grensen å bevege seg.

(Fortsettes)

WAR IN EUROPE:

"After Action"-rapport 1, mars 1998

Vår lenge planlagte *WiE*-kampanje er nettopp kommet i gang. Det er meningen å skrive en del om hva som skjer utover i spillet, både for å skryte av eventuelle geniale påfunn, og å oppdatere de av dere som kunne ha interesse av det som helt sikkert ikke kommer til å bli noen nøyaktig gjenskapning av 2. Verdenskrig!

Det kan nok også bli en del generelt prat i denne spalten om spillsystemet, misjonerende retorikk beregnet på å overbevise den jevne gamer om hvor genialt det er, osv. Svært kort: *War in Europe* er det eneste rimelig spillbare systemet som tar for seg hele 2. verdenskrig i Europa (+ Nord-Afrika + Midt-Østen, jada!) på operasjonelt nivå – altså divisjon/brigade. Det har 1 uke pr. runde, og altså til sammen for hele krigen langt over 250 omganger; det har 3600 brikker, sovjetisk og tysk produksjon, U-båtkrig og strategisk bombing. Det mangler mange av de historiske detaljene som den virkelig fanatiske *grognard* synes er så viktige, og anses derfor å være mer av et spill enn en simulering – men **STORT**, det er det!!

Spillet begynte med en del slit & strev for å få satt opp kartene, bli enige om scenario etc. Vi endte opp med å spille hele kampanjen, ikke et av scenarioene; det er tross alt en del av poenget med å ta for seg akkurat dette spillet. Men vi begynte med 1940, ikke 1939, og ble dermed bl.a. spart for et evt. langtekkelig polsk felttog, diverse perverse Balkan- eller Spaniaeventyr, eventuelle frustrasjoner p.g.a. griseflaks i U-båt- eller luftkrigen, etc. Kartkonfigurasjonen bar preg av tidspunktet vi valgte; det er nesten helt utenkelig at Italia kan komme med før det er gått en god del runder, så 3 nordafrikanske/midt-østen kart ble forvist til sidebord. Denne kampanjen begynner med det tyske angrepet 10. mai, så Norges-felttoget er allerede i gang, og Benelux så vel som Frankrike ligger tynt an. Vi rakk ikke å trekke mer enn én runde, og det er alt for tidlig å si om de tyske panzerdivisjonene klarer å trenge frem til Paris innen det er gått ti uker, og franskmennene kan begynne å fortifisere infanteriet sitt.

Men alt dette hviler altså i skjebnens hånd foreløpig; følg med i senere utgaver av "After Action" for å finne ut hvordan det går.

Josef Stalin, *vozhd* *(a.k.a . Johannes H. Berg)*